

ARCHÍV!

Az Iskolaszéki Levelek 3. számából (1991. augusztus) ollózta Elek Károly, leírta Szentpéteri Márta.

Az Iskola fennállásának 25. éves jubileumához kapcsolódva a következő hónapokban régi irományokból szemezgetünk Iskolaszéki Levelek ARCHÍVUMÁBAN. A történelem felidézése mellett igyekszünk megmutatni iskolánk hosszútávon is érvényes stabilitását, és az ökumené területén vállalt úttörő szerepét. Továbbá a régiiek példájával próbáljuk az iskola jelenlegi segítőit és kiváltképp pedagógusait bátorítani, lelkesíteni.

HITELES HELYEK

(a Magyar Rádió egyik rendszeres műsorának ez volt a címe – az ÖKU-ról 1990. júniusában volt adás)

Részletek

1990. júniusában a Magyar Rádió riportműsort készített az akkor még csak alakuló Iskolánkról. Azóta befejeződött az első iskolaév. Iskolánk bővítése is megkezdődött a nyáron, hogy az új induló osztályok számára is megfelelő helyet biztosítsunk. A ma már történelminek számító riport- emléket itt adjuk közre azért, hogy újra felidézzük és ne engedjük feledésbe veszni azokat az őszinte lelkesedéssel megfogalmazott gondolatokat, amelyek Iskolánk koncepcióját, célkitűzéseit adják, amelyek nélkül ez az iskola ma nem létezne, és amelyeket újra és újra elő kell vennünk, mintegy iránytűt, hogy ha a hétköznapi problémái között fáradtságosan haladva néha el is tévesztjük a helyes irányt, azért a végén mégis a célba érjünk. Riporter: Kamarás István, szerkesztő: Sárkány Klára.

Dr. Pintér István: Egy szép nyári napon bekopogtam Eszterhez, és ő azt mondta nekem, hogy csináljunk egy új iskolát. Erre én azt mondtam neki, hogy Te tiszta örült vagy. És ezzel megindult egy elég hosszú tevékenység, amelybe sokan bekapcsolódtak.

Riporter: Máriaremetén beszélgetünk fiatal értelmiségiekkel. Van köztük sokféle mérnök, üzemgazdász, biológus, tanár, tanító.

dr. Seidl Ágoston: Eredetileg egy kápolna köré szerveződött vallási közösség vagyunk, mindenütt nagyon sok a gyerek. Néhány év elteltével egy nagycsaládos helyi csoport lett belőle, amely elkezdett dolgozni. Majd később talált magának egy olyan feladatot, amely egy kicsit más közösséggé alakította át. Így jött létre az iskolaszervező munkacsoport.

Puchard Zoltán: Nemcsak katolikusok vagyunk ebben együtt, hanem evangélikusok és reformátusok is bekapcsolódtak a munkába.

Riporter: Ez a közösség bizonyos értelemben munkaközösség is? Minek nevezitek magatokat, amikor így összejöttök iskolát szervezni?

S. Ágoston: Eleinte Iskolaszervező Munkacsoportnak hívtuk magunkat, most már Máriaremete-Hidegkúti Ökumenikus Iskolaszéknek. Bejegyzett jogi személyiség vagyunk.

Rabár Eszter: Azt hiszem, ebből nem szabad kifelejteni a Jóska bácsit. Tulajdonképpen ő az, aki minket összehozott, dr. Waigand József.

Riporter: Gyanítom, hogy foglalkozására nézve lelkesz.

R. Eszter: Igen. Tulajdonképpen azért vagyunk így mi most együtt, mert mindannyiunkat megragadott az ő csodálatos embersége, és az, ahogyan a gyerekekkel bánt. Ezért kezdtünk ebbe a kápolnába járni, és így találtunk egymásra. Aztán felvetődött a probléma, hogy a Jóska bácsi azt mondta, hogy a hittan oktatás neki már túl sok, és a szülők feladata, hogy felkészítsék a gyerekeket.

Lakatos Tibor: A közösségünkben szülők oktatták a hittant gyermekeinknek, kezdetben 10-20 fős, később 60-80 fős csoportoknak. Négy-öt korosztályra osztottuk őket.

Riporter: Teljesen családi és kisközösségi alapon.

L. Tibor: És háznál.

Riporter: Tehát nem plébánián és nem iskolában.

R.Eszter: Rögtön az első évben Károly azt mondta, hogy akkor ehhez tábor is kapcsolódjon, mert az úgy az igazi.

Elek Károly: Azóta ez több mint hittan, ez a gyerekeknek közösség. Kezdetől fogva erre törekedtünk, nem csak egyszerűen hittant tanítani a gyerekeknek.

Bozzay Hanna: A nyaraltatás úgy történt, hogy 4-5 mama 25-30 gyermekkel volt együtt. Tavaly a családi nyaralás végén született meg az a döntés, hogy nem csak elégedetlenségünket kell kifejezni a meglévő iskolával kapcsolatban, hanem meg kell mutatni, hogy mi mit szeretnénk, és ha konkrét az elképzelésünk, akkor azért tenni kell valamit.

P.István: A tevékenység egy felméréssel kezdődött. Vajon kívánnak-e a környéken élő szülők egy olyan jellegű iskolát, ahol a megszokott szellemtől egy kicsit eltérően, keresztény szellemben nevelik a gyerekeinket. Ez a felmérés pozitív eredménnyel zárult, több száz szülő akarta gyermekét ilyen iskolába jártatni. Ez a felmérés adta meg a legitimálását a további munkának.

Riporter: Mikor volt ez a felmérés?

S.Ágoston: 1989 szeptemberében.

Riporter: Végül is milyen iskolát szeretnének azon túl, hogy nektek valót?

P.István: Olyat, ahol a tanárok hívő emberek, és megélik a hitüket. Nem egy bizonyos felekezethez tartoznak, hanem valóban istenhívő emberek. Az ökumenikus szót is ilyen szűkebb értelemben használjuk. A hitünkben fakadóan a dolgukat, a tanári hivatásukat a tőlük telhető legjobban fogják teljesíteni. Azt hiszem, hogy ez a leglényegesebb....

S.Ágoston: Azt szeretnénk, hogy ez az iskola keresztény szellemiséget hordozzon, nevelés központú legyen, tehát az oktatás és a nevelés teljesen azonos súllyal jelenjen meg. Nem törekszünk zseniképzésre, elitképzésre, hanem a gyerekek azokat a dolgokat tanulják meg, amit meg kell tanulniuk az életkoruknak megfelelően, és nem amit beléjük lehet tömni....

P.Zoltán: A szülők nem szolgáltatást várnak az iskolától, hanem úgy érzik, hogy az a nagyobb közösségük egy része, a család folytatása....

Szerkesztő: Az imént hallott riport június végén készült. Akkor már készen volt az iskola koncepciója, volt igazgató, voltak tanárok, sőt, volt épület is. Nyár vége van, pár nap múlva tanévnyitó. Az iskola igazgatóját, Kőszeghy Tamásnéét kérdezem, történt-e valami a nyáron?

Kőszeghy Tamásné: Történt, az iskolát nagyon szépen renoválták a két nyári hónap folyamán. Az adyligeti határőrség állományából a katonák július másodikán kezdték az építő munkát. Most már hófehérek a falak, festik az ajtókat, ablakokat. Tulajdonképpen nekik köszönhetjük azt, hogy szeptember 3-án indulhatunk. Mindezt társadalmi munkában csinálták, nem kértek érte pénzt.

Szerkesztő: Mondtad, hogy pár nappal ezelőtt készültetek Pannonhalmára és ott egy tanácskozáson voltatok, az iskola kezdésével kapcsolatos tennivalókat beszéltek meg. Mit?

Kőszeghy Tamásné: Apró kis dologokat. Elsősorban megbeszéltük, hogy milyen legyen a tanévnyitó. Minden gyereknek név szerint meghívót küldünk. A meghívón egy kis rajz lesz, és benne az, hogy szeretettel várjuk őt a tanévnyitó ünnepélyünkre. Magát az ünnepélyt rövidre tervezzük. Utána a gyerekeket megajándékozunk. Itt most minden gyerek új gyerek, - induló iskola-, megvendégljük őket. Azt szeretnénk, hogy minden gyerek az első perctől kezdve szeresse ezt az iskolát, szeressen ide járni.

Szerkesztő: Azt mondtad, hogy induló iskola. Hány gyerekkel, hány osztállyal?

Kőszeghy Tamásné: Pillanatnyilag 50 elsősünk iratkozott be, és 17 másodikos. Ma egész nap pótbéiratást tartunk. Ha nem lesz több gyermekünk, akkor két első osztály és egy második osztály indul. Ha még 9 elsős beiratkozna, akkor három első osztályt indítanánk és egy másodikat és két napközis csoportot. Ha harmadik első osztály is lesz, akkor még egy elsős tanító nényt felvesszünk.

BESZÁMOLÓ A BÖRZSÖNYI LELKIGYAKORLATOS KIRÁNDULÁSRÓL (1991. áprilisában)

Részletek

Körmendy Józsefné, Ildikó

Áprilisban az Iskola pedagógusai és az Iskolaszék tagjai Szénpatakon két lelki napon vettek részt. Sebők Sándor főti plébános atya tartotta az előadásokat. Kereszténységünk alapjairól elmélkedett egy-egy újszövetségi részlet alapján. Az előadások számtalan derűs, színes életből vett példait most nincs módom leírni, csak néhány gondolatot emelek ki.

Bevezetéképpen az elcsöndesedés szükségességéről beszélt Sándor atya. A legjobb nevelés az, ha saját magunkat vesszük kezelésbe. Ehhez időnként meg kell állnunk, tájékozódunk, hogy tovább tudjunk menni s elérjük célunkat. Isten közeledik az emberhez. Életünk eredményessége attól függ, hogy mennyire válunk nyitottá előtte, mennyire érzékenyen reagálunk az Ő irányítására, mennyire működünk vele együtt. Nincs stagnálás sem a lelki életben, sem a szellemiben, sőt, az emberi kapcsolatokban sem. Hol állunk? Meg kell tennünk mindent, hogy szinkronba kerüljünk a bennünk élő Szentlélekkel. Az eredményen nem érdemes gondolkodni, az általában sokkal több, mint a befektetett munka. ...

4. Jó föld

Nincs jó föld.

Állandóan művelni kell azt. A jó gazda sohase találja elég jónak a földjét. Nagy veszély az elégedettség élménye. Termésérőli lehet a jó földet megismerni. Felül kell vizsgálnom a szellemi, lelki, emberi kapcsolataimat, s megtudom, hol állok.

A földet fel kell szántani. Ha nem vállalom, hogy mélyre ássak magamban, nem várhatok jó termést.

Trágyázni is kell a földet. Rengeteg dolgunk van és az energiákat pótolnunk kell. A műtrágya nem olyan jó. Félmegoldásokkal nem lehet végig-improvizálni az életet. A töltekezési lehetőségeket meg kell teremteni magunknak! Nemcsak maga miatt, hanem a rámbizott emberek iránti felelősségem miatt is. Ha kiüresedem, belesüllyedek a környezetembe. Be kell látnom határait, alázattal elfogadni, s Isten segítségét kérni.

Nincs jó talaj, de lehet egyre jobb...

5. Zakeus – Istenért érdemes fára mászni (Lk.19, 1-10)

Isten és ember kapcsolatában nem akadály a mélyről indulás, sem a nagy bűn. A bűn nem távolíthat el Istentől, csak a bűnbánat hiánya. Mindig van lehetőség az újrakezdesre. Még egy Zakeus-féle ember sorsa sem reménytelen.

Miért akarta Zakeus látni Jézust? Az embereket érdekli Isten, a vallás. És Isten fel tudja használni ezt a kíváncsiságot. Zakeust bátoríthatták a hírek is: legalább láthassa azt, akiből nem a gyűlölet és megvetés árad, hanem az elfogadás. (Néha ebben áll a misszióknak: nyitottnak, megértőnek kell lennem magammal és másokkal szemben is.) Zakeus megfogalmazza magának, hogy látnia kell Jézust. Táplálom-e magamban azokat az érdeklődéseket, irányulásokat, amik vinnének az Isten felé, a több, a plusz felé? Meg merem-e fogalmazni ezt? Hogyan értékelem magam? Sokszor úgy érezzük, hogy adottságaink nem elegek ahhoz, hogy valamit meg tudjunk oldani. Használnom kell az eszközeimet, hogy megtoldjam magam – mint Zakeus a fával. „Isten ad elegendő erőt és fantáziát, csak akarni kell” (Roger Schutz). Istennél semmi sem lehetetlen. Sokszor keresnem kell egy fügefát. A lelki élethez, a szellemihez is fantázia kell. Lehet erőltetni, mert kialakulhat.

Zakeus a tömeg miatt nem láthatta Jézust. A tömeg veszélyes, alkalmas arra, hogy eltakarjon értékeket. Szívóhatása van, el lehet tűnni benne. Jó lenne belső meggyőződésből élni, úgy, hogy nem érdekel, hogy ki mit mond. Ki az, mi az, ami eltakarja előlem Krisztust? Amit le kell győznom, hogy önmagam legyek. Merek-e egyéniség lenni? Akkor tudok egyéniségeket nevelni, ha én is az vagyok.

Zakeus szemtől szembe akarta Jézust látni. Én vállalom Jézus tekintetét?

Zakeus mer olyat tenni, ami elüt az átlagos viselkedéstől. Tekintélyes állású, koros ember, mégis felmászott a fára, mert meg akarta tenni. Mennyire határoznak meg engem az előítéleteim, a kényelmeim, a félelmeim? Merek-e olyat tenni, amit eddig nem csináltam? Meg kell teremtenem annak a lehetőségét, hogy találkozzam Krisztussal.

Jézus felé ez nagy kihívás. Én felmászom, Neked muszáj erre jönnöd! Isten mindig arra megy, ahol nyitottsággal találkozik.

Képes vagyok-e istent magam felé irányítani?

Jézus megáll a fánál. Zakeus röstelli magát, ám Jézus rámosolyog. A tömeg nem ezt várta. Ahelyett, hogy megleckéztetné Zakeust, megáll nála. Az Úristen mindig többet ad, mint amit remélünk – ha megdolgozunk érte. Zakeus csak látni szeretete volna Jézust, Ő viszont még az asztalközösséget is vállalta vele.

Ha valaki igazán találkozik Krisztussal, megváltozik az élete. Olyan dolgokra is képes lesz, amit ő maga sem gondolt volna eddig. Zakeus elhatározása szívből jött.

Nem szabad félnem attól, ha olyasmit kell csinálnom, ami nehezemre esik. Ha igazán megvan a belső fedezet, könnyű lesz. El kell fogadnom a helyzetemet, ahol vagyok. Nem szabad a bűneimnél megállni. A feladatok láttán sem nyújtózkodni, lustálkodni, siránkozni kell „a fá alatt”, hanem fölmászni a fügefára. Akkor biztos, hogy arra fog jönni Jézus....

Seidl Ágoston:

SZÉNPATAK (1991.április 13-14)

Foltos szalamandrák lapulnak remegve,
nemigen számoltak ennyi sok emberre,
akik most Szénpatak szűk völgyét ellepték
gyilkolván erősen a természet csendjét.

Rajzik, mint a hangya, cipel, - de nem bábót,
hanem ruhaneműt, konyhai szerszámot,
fazekat és lábost, deszkát, kést és villát,
fagyott csomagokkal megtöltött tíz ládát.

Óriási busák kifilézett húsa
olyan a gombócnak, mint versnek a Múzsza,
sárga-piros lével öleli a leves,
éhes ember szíve nem hiába repes.
És a halastészta? Tetején a sajttal

már látványra élmény, csak bírjuk gyomorral.

Gomba és uborka rizzsel elvegyítva –
bárcsak ne lennének olyan szörnyen elgyengülve.

De ki kell még állni a karajos próbát,
izgatja a ketchup a falánk orrát,
kukoricás csirke kacsingat a tálból –
egy kis fehérborral: étel a javából.

Szegény szalamandra düledt szemmel leste:
el tud nyelni ennyit egy embernek teste?
S borzadva szemlélte, nem hitte, mit látott:
ezek még fölfaltak három kazal fánkot.

Azóta az öreg szalamandrák népe
emlegeti Évát és Gézát regélve:
„Szénpataki házban kínaiul főztek
az Iskolaszéknek, ez több, mint egy hőstett!”

KIS HÍREK (az 1991. évi első iskolabővítés idejéből)

Ezúton mondunk köszönetet a Tompa Mihály utcai Hangya szövetkezetnek (Gógös István) a külföldi SEGÍTŐ BARÁTOK élelmezéséhez nyújtott segítségért.

Jó hírként tudatjuk, hogy a HOLLAND LOTTO kuratóriuma döntése alapján iskolánk építésére a Széphalom Alapítvány a Holland Katolikus Alapítvány közbenjárására jelentős összeget kapott.

Isten és Reinhard Attila (főépítésvezető) segítségével iskolánk bővítése jól halad. MINDENMŰ SEGÍTSÉGET HÁLÁSAN ELFOGADUNK.

(Az 1991. nyári bővítésre a Segítő Barátok (Bauorden) vegyes nemzetiségű csapatot küldött a Kossuth Lajos utcai épület bővítési munkáihoz. Lelkesen és sokat segítettek.)

A Segítő Barátok a búcsú estén néhány serral köszöntek el tőlünk. Ezeket itt tesszük most közzé:

Hansjörg Voormann (22 éves, német):

Jó dolog különböző országokból jött emberekkel együtt dolgozni. Remélem, hogy egy kicsit tudunk segíteni az Önök iskolájának a „Work Camp”-el, hogy minél több gyermek nevelkedhessen a szabadság, a tolerancia és az emberiség szellemében.

Daufels Karl (72 éves, belga):

Mint idősebb ember, aki már megélt egyet s mást: Mindig az volt a vágyam, hogy a magyarokkal megismerkedhessem, mert a magyar a belgához hasonló nép. Nagy öröm volt számomra a jó gondoskodás, a közeledésük felénk, az Önök barátsága valóban szívből jön. Remélem, hogy az a kevés, amit tettünk, jó emlékezetükben tart meg minket. Különösen köszönjük a kirándulást-szervezést és a kerti mulatságot.

Holger Weber (27 éves német)

Máig sem világos számomra, hogy miért határoztam el, hogy egy ilyen „munkatáborban” részt vegyek. Valószínűleg a háttérben az bújjik meg, hogy már évek óta vágyok Budapestet látni, és más életformát megismerni. Valóban más életformát kínál a „munkatábor”: nincs sztrész, mindenki a saját munkatempójában dolgozik, maga határozza meg a pihenőket, senki sem méltatlankodik, ha a többiek kevesebbet dolgoznak... A magyarok igen vendégszerető népként fogadtak, máskülönben nem történhetett volna meg, hogy két család egy idegen turista csoportot (minket) egésznapos kirándulásra visznek a környékre és egy grill estre is meghívják.

Emmuel Loof (21 éves, belga):

„Harcolnunk kell testvéreinkért, és oltalmaznunk kell boldogságukat, hogy megtudják, hogy holnap küzdeni fogunk szabadságukért, s fiaikért.”...

ÉPÍTKEZÉS HELYZETJELENTÉS (az 1991. nyári, Kossuth Lajos utcai bővítésről)

dr. Seidl Ágoston

Kissé nehezen indult meg az építkezés, mert igen hosszú időbe telt, míg az Önkormányzattal meg tudtunk állapodni abban, hogy milyen módon vállalhatjuk át az iskolabővítés munkáját.

Több kivitelezővel is tárgyaltunk, többektől kértünk be ajánlatot, végül is a pénzszüke arra kényszerítette az Iskolaszéket, hogy félig házilagos kivitelezésben végezze az építést, jelentősen támaszkodva a korábban szervezett nemzetközi karitatív építőbrigádokra. A munkák egy részét pedig a legkedvezőbb ajánlatot benyújtott UNIWORK Kft-nek adtuk ki, aki vállalta az Iskolaszék által biztosított anyagok beépítését, a felajánlasként kapott és szervezett társadalmi munkások foglalkoztatását.

Végül is július elején indult meg minden engedély, szerveződés stb. birtokában a munka. Szinte egy hónapba telt, míg a földből ki tudott nőni az alap, ugyanis számos kisebb-nagyobb probléma jelentkezett menet közben: a régi emésztőgödörök betömése, elbontása, valamint gondot okozott az alapozási munkáknál elég kellemetlen gyakori felhőszakadás is. Több mint 500 m³ földet kellett megmozgatni, volt olyan hely, ahol az eredeti terepszinthez képest mintegy 2 m-el kellett lejjebb menni. Külön gondot jelentett ennek a tekintélyes mennyiségű –számunkra fölösleges- földnek az elhelyezése.

Az alapok elkészültével az idő is megemberelte magát, augusztus első felében már szép idő volt, úgyhogy jól haladtak a falazási munkák is.

Jelenleg (1991. augusztus 15-én) a volt gondnoklakás szerkezeti átalakítása (tartófal kiváltása, födém átalakítása, stb.) megtörtént, beépítették az ablakokat, kész a belső vakolás, folyik a padlószerkezet elkészítése. Elkészült a folyosó végi (volt Süni) tanterem végfalának áthelyezése, belső építészeti helyreállítása. Mindkét helyen át kellett alakítani a tetőszerkezetet, a födémeket. Az új szárny első szintjén elkészültek a szükséges szigetelések, a teljes épület aljzatbetonozása megvan, a tartófalak 70%-a áll, nemsokára kezdődik a födémek zsaluzása.

Mindenkinek nagyon köszönjük az eddig nyújtott segítséget, s bízunk a további ilyen jó ütemű előrehaladásban.